

ชุดโครงการ
การพัฒนาระบบสวัสดิการ
สำหรับคนจนและคนกึ่งโอกาสในสังคมไทย

รายงานวิจัยกรณีศึกษา
กลุ่มคนจนผู้กึ่งโอกาส
และกลุ่มเสี่ยงที่ประสบปัญหาทางสังคม

ปัญหานักศึกษาเล่าประวัติ จังหวัดเชียงราย

กัณธร ภาสุริวงษ์

สำนักงานโครงการ

ศูนย์วิจัยและพัฒนา
ชนบทและชนเมือง

นักวิจัยหลัก

ผศ.อภิณญา เวชยชัย

ผศ.ดร.กิติพัฒน์ นนทปัทมะกุลย์

ภายใต้การสนับสนุนของ
สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

รายงานวิจัยย่อยฉบับสมบูรณ์

ปัญหานักศึกษาค้าประเวณี จังหวัดเชียงราย

ผู้วิจัย

กำธร ผาสุริวงษ์

สนับสนุนโดย

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย

ชุดโครงการ การพัฒนาระบบสวัสดิการสำหรับคนจนและคนด้อยโอกาสในสังคมไทย

ธันวาคม 2545

คำนำจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) เห็นความสำคัญของปัญหาและแนวทางในการบรรเทาปัญหาของคนจนและคนด้อยโอกาสและการจัดสวัสดิการที่เหมาะสม จึงได้สนับสนุน “โครงการการพัฒนา ระบบสวัสดิการสำหรับคนจนและคนด้อยโอกาสในสังคมไทย” ประกอบด้วยการวิจัยสถานภาพของคนจนและคนด้อยโอกาส 5 กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ กลุ่มเกษตรกร กลุ่มแรงงาน กลุ่มอาชีพอิสระ กลุ่มคนนอกวัยทำงาน และกลุ่มผู้ด้อยโอกาส/กลุ่มเสี่ยงและผู้ประสบปัญหาทางสังคม ซึ่งได้วิเคราะห์และสังเคราะห์จากการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ 10,000 ราย และข้อมูลเชิงคุณภาพจากกรณีศึกษาจำนวน 110 กรณี และจัดทำข้อเสนอเชิงนโยบายในการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมกับแต่ละกลุ่มเป้าหมาย

ผลงานทั้งหมดที่ได้จากชุดโครงการการพัฒนา ระบบสวัสดิการสำหรับคนจนและคนด้อยโอกาสในสังคมไทย ได้นำเสนอเกี่ยวกับวิถีชีวิตของคนจน ให้เห็นภาพที่เคลื่อนไหวของสภาพความเป็นอยู่ ความด้อยโอกาส ไร้ที่พึ่ง การเชื่อมโยงให้เห็นบริบทของความสัมพันธ์ระหว่างคนจนคนด้อยโอกาสกับชุมชน (มิติสังคม) ระบบการทำมาหากิน (มิติเศรษฐกิจ) และมีการรวมกลุ่มเพื่อเพิ่มอำนาจต่อรอง (มิติการเมือง) การให้ภาพเชิงประวัติศาสตร์ ที่ย้อนให้เห็นว่าเดิมวิถีชีวิตของเขาเป็นอย่างไร และต่อมาเกิดอะไรขึ้นที่เป็นจุดหักเหทำให้วิถีชีวิตของเขาตลอดจนบริบทของเขาเปลี่ยนแปลงไป การวิเคราะห์ว่าผลกระทบที่เกิดจากเหตุการณ์นั้นๆ (เช่น การสร้างเขื่อน การตั้งเขตนิคมอุตสาหกรรม การตัดถนนเข้ามาในพื้นที่ ฯลฯ) เกิดผลอย่างไรต่อวิถีการทำมาหากิน ความสัมพันธ์เครือข่ายทางสังคม อำนาจต่อรอง คุณภาพชีวิตโดยรวม เพื่อชี้ให้เห็นการปรับตัวในมิติต่างๆ (เช่น การอพยพ การเปลี่ยนอาชีพ ฯลฯ) เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่เป็นจุดหักเหแล้ว ทำไมคนบางกลุ่มปรับตัวและหลุดพ้นจากภาวะยากจนด้อยโอกาสได้ แต่ทำไมคนบางกลุ่มก้าวไม่พ้น ปัญหาของคนจนคนด้อยโอกาสทั้ง 5 กลุ่มเป้าหมายเหล่านี้ จะมีแนวทางในการแก้ไขปัญหาอย่างไร โครงการนี้ได้วิเคราะห์เกี่ยวกับระบบสวัสดิการที่เหมาะสม สวัสดิการที่คนจนต้องการ กลไกที่สามารถเข้าถึงปัญหาของกลุ่มคนเป้าหมายได้ ทั้งองค์กรชุมชน ครอบครัวยุทธศาสตร์ ฯลฯ ตลอดจนข้อเสนอเชิงนโยบายในการแก้ปัญหาความยากจนของสังคมไทย

สกว. หวังเป็นอย่างยิ่งว่าผลงานของชุดโครงการวิจัยนี้ จะทำให้แง่คิด มุมมองอีกด้านหนึ่งในการจัดสวัสดิการและแนวทางการแก้ไขปัญหาความยากจน ที่มองความเชื่อมโยงระหว่างมิติทางเศรษฐกิจกับมิติทางสังคม ซึ่งเป็นการเสริมเติมองค์ความรู้ในเรื่องความยากจนของประเทศไทย สกว. จึงหวังว่า ผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหลายจะสามารถนำองค์ความรู้ดังกล่าวไปพิจารณาใช้ประโยชน์ในการดำเนินการ เพื่อกำหนดนโยบาย ยุทธศาสตร์ และแนวทางในการแก้ไขปัญหาความยากจนได้อย่างรอบคอบรอบด้านต่อไป

ปิยะวุฒิ

(ศาสตราจารย์ ดร. ปิยะวุฒิ บุญ-หลง)

ผู้อำนวยการสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย

คำนำของหัวหน้าโครงการ

โครงการการพัฒนาาระบบสวัสดิการสำหรับคนจนและคนด้อยโอกาสในสังคมไทย ได้แบ่งรายงานออกเป็นสามระดับ ในระดับพื้นที่มีงานกรณีศึกษาต่างๆ 110 กรณี ในระดับภาพรวมของคนจนแต่ละกลุ่มมีรายงานหลัก 5 รายงาน และในระดับภาพรวมทั้งประเทศมีรายงานสรุปทสังเคราะห์อีก 1 ฉบับ

ถ้าเปรียบรายงานฉบับสรุปสังเคราะห์ภาพรวมเหมือนป่าใหญ่ รายงานหลัก 5 รายงานก็เปรียบเสมือนส่วนของป่าหรือเขตของป่า 5 เขต ส่วนรายงานกรณีศึกษาก็เปรียบเสมือนไม้แต่ละพันธุ์หรือแต่ละต้น

งานกรณีศึกษาจึงแสดงให้เห็นภาพชีวิตจริงของคนจนในแต่ละประเภท ที่สะท้อนออกมาผ่านสายตาผ่านการสังเกตการณ์ ผ่านการมีส่วนร่วม ของนักวิจัยกรณีศึกษา

งานกรณีศึกษาปรากฏให้เห็นสีสันและความเป็นจริงของรูปธรรมของชีวิตคนจนที่มีความหลากหลายและซับซ้อน แต่ละเรื่องแต่ละกรณีเปรียบประดุจแต่ละฉากแต่ละตอนของละครชีวิต ละครชีวิตที่เขียนบทด้วยกลไกและโครงสร้างทางสังคมทุนนิยม สร้างให้คนจนเล่นบทที่น่ารังเกียจของสังคมทุนนิยม

ปราชญ์ของทุนนิยมจึงมีคำกล่าวว่า “คนจนมักจะถูกเป็นเหยื่อของคนจนเสมอ” ใช่! ถ้าคนจนจะมองหาเหยื่อ ก็มีแต่คนจนด้วยกันเท่านั้นที่จะเป็นเหยื่อได้ ส่วนคนรายนั้น ล้วนมีเงิน มีอำนาจ มีความสามารถ มีอาวุธและบริวาร ที่จะป้องกันตนเอง ยากที่จะตกเป็นเหยื่อของคนจน แต่ถ้าพิจารณาให้ไกลไปกว่าคำกล่าวนี้ อาตัม สมิท นักปรัชญาเศรษฐศาสตร์ทุนนิยมก็กล่าวว่า คนในสังคมทุนนิยมจะรวยจะจนก็ขึ้นอยู่กับปริมาณแรงงานที่เขาควบคุมได้หรือซื้อหามาได้ เพราะฉะนั้น คนจนผู้ขายแรงงานก็คือเหยื่อของระบบที่คนรายนำไปใช้สร้างความร่ำรวยให้ตนเอง ดังนั้น คนจนจึงตกเป็นเหยื่อของคนรวยมากกว่าตกเป็นเหยื่อของคนจนด้วยกัน

กรณีศึกษาต่างๆได้สะท้อนให้เห็นว่า คนจนกลุ่มใดที่ยากจน ด้วยสาเหตุของท่าทีต่อชีวิต สาเหตุจากการขาดปัจจัยการผลิต หรือสาเหตุจากความสัมพันธ์ที่เหลื่อมล้ำ ภายใต้โครงสร้างของทุนนิยม

ในสังคมทุนนิยมที่คนชนชั้นบนกุมอำนาจรัฐอย่างเหนียวแน่น ยังไม่เคยเห็นกรณีประเทศใดที่สามารถลดความเหลื่อมล้ำได้อย่างมีนัยสำคัญ แต่ในประเทศทุนนิยมที่อำนาจรัฐถูกจัดสรรปันส่วนให้คนชั้นกลางและคนชั้นล่างมีส่วนในอำนาจรัฐ ประเทศนั้นก็จะสามารถลดความเหลื่อมล้ำลงได้อย่างมีนัยสำคัญ

ปัญหาความยากจนจึงไม่ได้จำกัดขอบเขตอยู่เพียงเรื่องรายได้ แต่มันมีปริมนทลกว้างไกลไปถึง สิทธิและโอกาส อำนาจ และศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ด้วย ประวัติศาสตร์สังคมจากทุกประเทศยืนยันในสัจธรรมว่า คนจนไม่เคยลดความยากจนลงได้โดยปราศจากการต่อสู้ ไม่ว่าจะเป็นการต่อสู้กับตัวเองและต่อสู้กับกลุ่มคนและชนชั้นที่ได้เปรียบและเอารัดเอาเปรียบ

ตำนานการต่อสู้ดิ้นรนของคนจนไทยมีประวัติมายาวนาน หลายยุคหลายสมัย และเพื่ออนาคตที่ดีกว่า คนจนทั้งหลายมีแต่จะต้องต่อสู้ต่อไป เพื่อความเป็นไทและปากท้องของคนจนเอง

ในฐานะหัวหน้าโครงการ ผมขอขอบคุณนักวิจัยรุ่นใหม่ที่เป็นนักวิจัยกรณีศึกษาทุกท่าน ท่านทุกคนได้ปฏิบัติภารกิจเรื่องคนจนอย่างดียิ่ง ท่านคือผู้ถือโคมฉายที่ส่องให้เห็นคนจนในหลืบในซอก ที่ก่อนหน้านี้ใครๆมักจะมองไม่เห็น ขอให้ทุกท่านจงเป็นมิตรที่ดีของคนจนและปรารถนาดีต่อคนจนตลอดไป

ณรงค์ เพ็ชรประเสริฐ
หัวหน้าโครงการ

บทคัดย่อ

ปัญหานักศึกษาค้าประเวณี นับว่าเป็นปัญหาสำคัญซึ่งเป็นที่สนใจของทุกฝ่าย ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาปัญหานักศึกษาค้าประเวณีที่ได้รับผลกระทบในด้านต่างๆ คือ ทุกข์ภาวะด้านร่างกาย ทุกข์ภาวะด้านจิตใจ และทุกข์ภาวะด้านสังคม เพื่อใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหา และแสวงหาแนวทางในการจัดสวัสดิการของรัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้ตอบสนองต่อปัญหาและความต้องการของกลุ่มนักศึกษาดังกล่าว โดยมีกลุ่มเป้าหมายเป็นผู้ที่ศึกษาอยู่ในสถานบันอุดมศึกษาในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย และทำการสัมภาษณ์เฉพาะ นักศึกษาชายระดับอนุปริญญา อายุ 20 ปี เคยทำงานอยู่ที่บาร์เกย์เป็นเวลา 1 ปี ปัจจุบันได้ออกจากวงจรนี้แล้ว และ นักศึกษาหญิงระดับอนุปริญญา อายุ 21 ปี เป็นเด็กเลี้ยงของเจ้าของผับแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงราย ทำหน้าที่เป็น Recruiter ชักชวนเพื่อนเข้าสู่กระบวนการค้าประเวณี

ผลการศึกษาพบว่า การค้าประเวณีของนักศึกษามีทั้งผู้หญิงและผู้ชาย มีราคาและความนิยมของผู้ใช้บริการไม่เท่ากัน จากการพูดคุยกับผู้ที่เคยอยู่และยังคงอยู่ในวงการนี้ทำให้ทราบว่า ตัวเลขจำนวนนักศึกษาค้าประเวณีมีเพิ่มขึ้นจนน่าวิตก กล่าวคือ สถานศึกษาที่เป็นกรณีศึกษามีนักศึกษาค้าประเวณีในปี พ.ศ.2541 ประมาณ 10-13 คน ตัวเลขเพิ่มขึ้นเป็น 40-50 คน ในปี พ.ศ.2545 และคาดว่าจะยังมีอีกมากที่ไม่สามารถสำรวจพบ

สาเหตุที่นักศึกษามาทำอาชีพค้าประเวณีก็เนื่องจากฐานะทางบ้านไม่ค่อยดีนัก มีพี่น้องหลายคน พ่อกับแม่เป็นเกษตรกร จึงต้องเรียนหนังสือไปด้วยทำงานไปด้วย เมื่อรายได้ไม่เพียงพอกับรายจ่าย บางครั้งก็มีปัญหากับที่ทำงานอื่น จึงต้องมองหางานที่อื่น เมื่อมีเพื่อนมาชักชวนไปทำงานที่บาร์แห่งหนึ่งจึงตัดสินใจไปทำกับเพื่อน เพราะเห็นว่าได้ทิปดีมาก ได้ทำงานกับคนที่มึนอะไรเหมือนกันก็คงเข้าใจกันดี และอยากลองทำด้วยความ “อยากรู้อยากลอง” หลายคนเริ่มต้นด้วยการทำงานเป็นเด็กเสิร์ฟ จนเริ่มรู้สึกว่าเงินที่ตนได้รับเมื่อเทียบกับคนอื่นที่ขึ้นไปเต้นแล้วมันช่างแตกต่างกันมาก ทำให้มีความรู้สึกอยากขึ้นไปเต้นบนเวที และทุกคนก็รู้ดีอยู่แล้วว่าถ้าเป็นนักเต้นต้องให้แขกออฟได้ทุกคน ซึ่งต่างจากเด็กเสิร์ฟที่จะให้ออฟหรือไม่นั้นเขาไม่ได้บังคับ

นักศึกษาค้าประเวณี หรือที่เรียกในหมู่นักทำอาชีพนี้ว่า “เด็ก work” แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีสังกัด และกลุ่มที่เป็นอิสระ

การทำงานของเด็ก Work มีสังกัด จะใช้ชีวิตเหมือนคนทั่วไป โดยเฮีย (คนที่ดูแลสังกัด) จะเป็นคนหางานเข้ามาให้และหักรายได้ออกไปส่วนหนึ่ง แยกส่วนใหญ่มาจากกรุงเทพฯหรือบางทีก็เป็นคณะทัวร์ ซึ่งส่วนมากเป็นชาวจีน ในกรณีที่มึงงานเข้ามา เด็กจะรับงานหรือบอกปิดก็ได้ แต่มีข้อห้ามว่า “ห้ามรับงานเองเด็ดขาด การรับงานทุกครั้งต้องผ่านเฮีย” บางครั้งเด็กก็ออกไปหาแขกตามสถานบันเทิง โดยไปกันเป็นกลุ่ม แต่มีคนไปคุมด้วย รายได้ส่วนนี้จะถือเป็นรายได้เสริม เด็ก Work ต้องตรวจเลือดทุกๆ 2 เดือนและต้องเอาไปผลการตรวจโรคไปให้แขกดูก่อนรับงาน

ส่วนการทำงานของเด็ก Work อิสระ ส่วนมากจะมีสาวประเภทสอง (กระเทย) ที่เป็นเพื่อนในกลุ่มนำทีม โดยส่วนใหญ่จะออกไปหาแขกตามสถานบันเทิงต่างๆ การขายบริการจะมีการต่อรองกันเองหรือต่อรอง

ผ่านบ่อย (พนักงานเสิร์ฟในสถานบันเทิง) เมื่อตกลงราคาเรียบร้อยแล้วจึงพาเด็กไปดูตัวที่โต๊ะแขก รายได้ส่วนหนึ่งจะต้องแบ่งให้กระเทยเพราะเป็นคนติดต่อแขกให้ เด็ก Work อิสระจะไม่มียกย่องอะไรมากมาย ไม่มีการตรวจเลือดทุกสองเดือน ทุกคนต้องดูแลตัวเอง หากต้องการมีงานก็ต้องหาเอง ที่สำคัญเด็ก Work อิสระค่อนข้างเสี่ยงต่อการถูกข่มขู่ (แบล็คเมล) จากผู้มีอิทธิพล ดังนั้นเด็ก Work อิสระหลายคนจึงย้ายเข้ามาอยู่ในสังกัด

เด็ก Work ได้รับทุกขภาวะด้านร่างกายโดยตรง เพราะต้องทำงานจนดึก บางทีกลางวันก็ต้องรับแขกหรือออกไปเที่ยว และยังคงเรียนตอนเช้า ทำให้ร่างกายอ่อนแอและอ่อนเพลียมาก อีกทั้งไม่สามารถที่จะเลือกลูกค้า ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นชาวต่างชาติ แขกบางคนก็ทำทารุณ บางคนไม่ชอบใส่ถุงยางอนามัย บางครั้งก็ถูกเบี้ยวเงินหรือจ่ายเงินไม่ครบตามที่ตกลง บางคนถูกเอารัดเอาเปรียบจากนายจ้าง เช่น การหักเงินเดือนเมื่อเข้าทำงานสายนับเป็นนาทิจ หรือมีการเดินโชว์แล้วไม่สามารถขึ้นเดินได้เพราะไม่สบายหรือมีคนที่ยักเข้ามาที่ร้านทำให้กลายเป็นคนคิดมาก กลัวว่าจะถูกทำร้ายหรือถูกทารุณ กลัวเป็นโรคติดต่อ รวมทั้งกลัวพ่อแม่ที่บ้านรู้ กลัวเพื่อนและครูหรืออาจารย์ที่โรงเรียนรู้แล้วจะถูกไล่ออก หมกตบดาน กลายเป็นทุกขภาวะทางด้านจิตใจและทุกขภาวะด้านสังคม ดังนั้นเมื่อเด็ก Work สามารถพัฒนาตนเองในเรื่องอุปนิสัยบริโภคเพื่อตอบสนองความต้องการจนมาถึงจุดอิ่มตัว คือมีทุกสิ่งทุกอย่างที่ต้องการ และอยากจะเลิกการเป็นเด็ก Work แต่ก็เลิกไม่ได้เพราะกลัวว่าเลิกแล้วจะไม่มีเงินใช้ จึงต้องการมีคนส่งเสียค่าใช้จ่ายหรือคนเลี้ยง ในกรณีนี้หากเสียเห็นสมควรก็จะหาคนเลี้ยงให้ แล้วเสียก็จะหาคนใหม่เข้ามาทำงานแทน

สารบัญ

คำนำสกว.

คำนำหัวหน้าโครงการ

บทคัดย่อ

สารบัญ

หน้า

บทที่ 1 บทนำ

1.1 หลักการและเหตุผล	1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย	2
1.3 กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษา	2
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	2

บทที่ 2 นักศึกษาคำประเวณี

- นิยามศัพท์	3
- การทำงานของเด็ก Work มีสังกัด	3
- การทำงานของเด็ก Work อิสระ	3
- การพัฒนาดนจากเด็ก Work มาเป็นเด็กเลี้ยง	4

บทที่ 3 ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์

- น้องบอย	5
- น้องป๊อป	9

บทที่ 1

บทนำ

1.1 หลักการและเหตุผล

ปัญหานักศึกษาค้าประเวณี นับว่าเป็นปัญหาสำคัญที่เป็นที่สนใจของทุก ๆ ฝ่าย แม้ว่าในปัจจุบันตามสถานศึกษาจะเอาใจใส่ดูแล โดยให้มีครูอาจารย์รับหน้าที่ให้คำปรึกษาดูแลเด็กนักเรียนมากกว่าเดิม ถึงแม้ปัจจุบันจะมีบทลงโทษนักศึกษาชั้นรุนแรงและเด็ดขาด หากมีการสืบทราบว่ามีนักศึกษาทำงานที่ไม่เหมาะสมกับสภาพนักศึกษา การที่สถานศึกษามีบทลงโทษที่รุนแรงอาจจะเป็นเพราะว่าชาวคราวนักศึกษาค้าประเวณีเป็นชาวใหญ่ตามหน้าหนังสือพิมพ์ สิ่งพิมพ์ต่างทำให้เป็นที่น่าสนใจของผู้คนทุกระดับ จึงทำให้สถานศึกษาให้ความสำคัญและจริงจังกับเรื่องนี้ แม้ว่าจะมีเจ้าหน้าที่ตำรวจให้ความสำคัญกับปัญหานี้ มีการกวาดค้นจับกุมผู้กระทำผิด แต่ก็ไม่สามารถทำให้ปัญหานี้ลดลงน้อยลงไป อาจเป็นเพราะว่ากลุ่มคนที่ทำงานนี้มีการพัฒนาตัวเองจากการทำงานเป็นกลุ่มเล็ก ๆ เพียงไม่กี่คนกลายเป็นกลุ่มที่ใหญ่ขึ้นและมีการจัดสรรหน้าที่กันอย่างลงตัว รวมทั้งมีการทำงานที่รัดกุม และรู้เท่าทันเจ้าหน้าที่ที่คอยตรวจตรา และเนื่องมาจากมีวิธีการอื่นที่แยบยลมากมายในการที่จะเข้าปะปนกับนักเที่ยวยามราตรี ทำให้ยากต่อการจับกุมและสาวไปยังผู้ที่ชักใยอยู่เบื้องหลังจากสถิติการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจในจังหวัดเชียงราย โดยการให้ข้อมูลจาก ร.ต.ท. พนา ยาวีราช สกอ. เมืองเชียงราย ทำให้ทราบว่าในปี พ.ศ. 2544 ตั้งแต่เดือนมกราคม เป็นต้นไป เคยมีการจับกุมผู้กระทำผิด ได้เลย แต่ในปี พ.ศ. 2543 เคยมีการจับกุมได้ 1 ครั้ง โดยเจ้าหน้าที่สามารถจับกุมได้จากบาร์แห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงราย โดยมีจำนวนผู้กระทำผิดทั้งหมด 7 คน และผู้ต้องหาเกือบทุกคนให้การรับสารภาพ แต่มีบางคนให้การปฏิเสธ โดยให้การว่าเป็นเพียงพนักงานเสิร์ฟในบาร์เท่านั้น และที่น่าแปลกคือ ผู้ต้องหาทั้งหมดเป็นชายล้วน และเป็นผู้ที่อยู่ในสถานภาพนักศึกษาถึง 3 คน แต่ทั้งหมดได้รับการประกันตัวออกไปในภายหลัง โดยมีชายชาวต่างชาติที่เป็นเจ้าของบาร์มาประกันตัวด้วยตัวเอง จึงทำให้เราทราบว่า ในกรณีของนักศึกษาค้าประเวณี ไม่เพียงแต่ผู้หญิงเท่านั้นผู้ชายเองก็มีการค้าประเวณีเช่นกัน เพียงแต่อาจจะมีราคาและความนิยมไม่เท่ากันเท่านั้นเอง

จากการได้เริ่มทำการศึกษาโดยเลือกสถานศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงรายในการหากรณีศึกษาจากการพูดคุยกับผู้ที่เกี่ยวข้องอยู่ในวงการณ์ และคนที่ยังคงอยู่ในวงการณ์อยู่ ทำให้เราทราบตัวเลขที่เพิ่มขึ้นจนน่าวิตก เมื่อเราทราบว่าในปี พ.ศ. 2541 มีจำนวนนักศึกษาที่ทำงานประเภทนี้โดยเป็นที่ทราบกันในหมู่ทำงานประเภทเดียวกัน ประมาณ 10 – 13 คน จนมาถึงปัจจุบันปี พ.ศ. 2545 มีตัวเลขของผู้ที่ทำงานประเภทนี้ ในสถานศึกษาแห่งเดียวกันนี้เพิ่มขึ้นเป็น 40 – 50 คน และในจำนวนนี้คาดว่าจะยังมีอีกมากที่เราไม่ทราบอาจจะเนื่องมาจากอยู่คนละกลุ่มกับกลุ่มที่เป็นตัวอย่างวิจัย จากการเพิ่มจำนวนของกลุ่มนักศึกษาค้าประเวณี ทำให้

เราทุกคนที่อยู่ในสังคม ต้องร่วมกันแก้ไขปัญหาก่อนที่ปัญหานี้จะฝังรากลึกลงไป ในสังคมไทยของเราจนไม่สามารถแก้ไขได้

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงปัญหานักศึกษาคำาประเด็นที่ได้รับผลกระทบในด้านต่าง ๆ ดังนี้
 - ทุกข์ภาวะด้านร่างกาย
 - ทุกข์ภาวะด้านจิตใจ
 - ทุกข์ภาวะด้านสังคม
2. เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหามาเพื่อที่ได้รับผลกระทบโดยตรงและผลกระทบทางอ้อม
3. เพื่อศึกษาแนวทางการจัดสวัสดิการของรัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อตอบสนองต่อปัญหาและความต้องการของกลุ่มนักศึกษาดังกล่าว

1.3 กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการคัดเลือกเพื่อทำการศึกษาคำาครั้งนี้ คือผู้ที่ศึกษาอยู่ในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาในพื้นที่เขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย โดยเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 คนคือ

1. (น้องบอย) นักศึกษาชายระดับอนุปริญญา อายุ 20 ปี เคยทำงานอยู่ที่บาร์เกย์เป็นเวลา 1 ปี ปัจจุบันได้ออกจากวงจรนี้แล้ว
2. (น้องป๊อป) นักศึกษาหญิงระดับอนุปริญญา อายุ 21 ปี เป็นเด็กเลี้ยงของเจ้าของผับแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงราย โดยทำหน้าที่เป็น Recruiter โดยมักจะชักชวนเพื่อนๆ หรือคนที่รู้จักสนิทสนม เข้าร่วมกลุ่มเด็กwork

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

หน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง ได้ทราบถึงสภาพปัญหาและความต้องการของกลุ่มนักศึกษาดังกล่าว

1. เพื่อหาแนวทางแก้ปัญหาเพื่อการลดหรือหยุดการเพิ่มจำนวนของนักศึกษาที่ทำการค้าประเวณี
2. เพื่อจัดสวัสดิการ ให้แก่นักศึกษากลุ่มดังกล่าว
3. เพื่อเป็นข้อมูลแก่ผู้สนใจจะทำการศึกษาเรื่องนักศึกษากลุ่มดังกล่าว

บทที่ 2

นักศึกษาค้าประเวณี

นิยามศัพท์

* นักศึกษา หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษา

* การค้าประเวณี หมายถึง การให้บริการทางเพศ

นักศึกษาค้าประเวณี หมายถึง 2 บรรทัดนั้นรวมกันครับ

คำว่านักศึกษาค้าประเวณี ในปัจจุบันมีคำเรียกเฉพาะ คือคำว่า “เด็ก Work ”

จากนี้ไปทางผู้ทำการศึกษาจะใช้คำว่า “เด็ก Work ” สำหรับการกล่าวถึงคนกลุ่มดังกล่าว

เด็ก Work แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม

1. เด็กWorkที่มีสังกัด
2. เด็กWorkอิสระ เป็นกลุ่มย่อยเล็ก ๆ มีเยอะมาก

การทำงานของเด็ก Work มีสังกัด

การทำงานของเด็ก Work มีสังกัดไม่ต้องมีอะไรมากมาย แถมยังสบายกว่าเด็ก Work อิสระ เพราะว่าสามารถใช้ชีวิตค่อนข้างเหมือนคนทั่ว ๆ ไป อาจจะอยู่บ้านเป็นหลักกันหลาย ๆ คน หรืออาจจะอยู่หอพักกรอให้มี work เข้ามา ในกรณีนี้เสียจะเป็นคนหางานเข้ามาให้ โดยอาจจะมิแขกมาจากกรุงเทพ หรือบางทีก็เป็นคณะทัวร์ ส่วนมากจะเป็นชาวจีน ที่เดินทางไปเล่นการพนันที่บ่อนคาสิโนฝั่งพม่า หรือที่เขาเรียกว่า “Paradise” ในกรณีที่มิงานเข้ามาเด็ก Work อาจจะรับงานหรือบอกปิดก็ได้ รายได้ส่วนนี้เป็นรายได้หลัก แต่ในการทำงานของกลุ่มเด็กที่มีสังกัดมีข้อห้ามว่า ห้ามรับงานเองเด็ดขาด แม้ว่าจะมีผู้มาติดต่อ การรับงานทุกครั้งต้องผ่านนายหน้าหรือเสีย เพื่อหักรายได้ออกส่วนหนึ่ง ในบางครั้งเด็กในสังกัดก็ออกไปหาแขกตามสถานบันเทิงได้เช่นกันส่วนมากจะไปกันเป็นกลุ่ม โดยจะมีเจ้ไปคุมด้วย รายได้จากการออก Work ส่วนนี้จะถือเป็นรายได้เสริม นอกจากนี้ยังมีการตรวจเลือดทุก ๆ 2 เดือน และต้องเอาใบผลการตรวจโรคไปให้แขกดูก่อนทำการ Work ที่ผ่านมายังไม่เคยมีใครที่ได้รับการตรวจและได้ผลการตรวจว่าได้รับเชื้อ HIV เลย

การทำงานของเด็ก Work อิสระ

การทำงานของเด็ก Work อิสระ ต่างจากเด็ก Work มีสังกัดตรงที่ว่า เด็ก Work อิสระต้องออกไปหาแขกเอง ส่วนใหญ่จะออกไปหาแขกตามสถานบันเทิงต่าง ๆ ส่วนมากจะมีกระเทยเป็นคนนำทีมออกไป ราคา ก็จะต่อรองกันเอง ในบางครั้งก็จะมี การต่อรองผ่านบอย ในกรณีที่ตกลงจะ Work จะมีการพาไปดูตัวที่โต๊ะ หากแขกพอใจก็จะทำการชนแก้ว รายได้ส่วนหนึ่งก็ต้องแบ่งให้กระเทยซึ่งเป็นคนติดต่อแขกให้ และที่สำคัญคนที่ เป็นกระเทยในกลุ่ม ก็จะเป็นเพื่อนกัน เด็ก Work อิสระจะไม่มีการอะไรมากมาย ไม่มีการตรวจเลือดทุก ๆ สอง

เดือน ทุกคนต่างต้องดูแลตัวเอง เด็ก Work อีสระหากต้องการมีงานก็ต้องออกข้างนอกตลอด มีหลายคนที่เป็นเด็ก Work อีสระขอย้ายเข้ามาอยู่ในสังกัดก็มี เพราะการเป็นเด็ก Work อีสระค่อนข้างเสี่ยงต่อการถูกแบล็คเมล์

การพัฒนาตนจากเด็ก Work เป็นเด็กเลี้ยง

การพัฒนาตน คำ ๆ นี้สำหรับเด็ก Work มี 2 ความหมาย คือ

การพัฒนาตนเอง หลังจากที่ได้เงินมากก็นำไปซื้อเสื้อผ้า เครื่องประดับ โทรศัพท์ มือถือ หากเก็บเงินได้มาก ๆ จะนำไปเสริมสวย น้องบ๊อบบอกว่า ได้เงินมาจะเอาไปทำจุก ทำตา ทำคาง เสริมหน้าอก เงินที่ได้มาจะร้อน อยู่ไม่ได้นาน

การพัฒนาตนแบบพัฒนาทางฐานะ คนที่ Work เป็นเวลานาน ๆ เมื่อถึงจุดอิ่มตัวแล้วคือ มีทุกอย่างที่ต้องการได้ อยากจะเลิก แต่ก็เลิกไม่ได้ เพราะเลิกแล้วก็จะไม่มีเงินใช้เหมือนแต่ก่อน จึงต้องมีการพัฒนาจากเด็ก Work ไปเป็นเด็กเลี้ยง

เมื่อไม่อย่างทำงานอีกต่อไปต้องการให้คนเลี้ยง ในกรณีนี้หากเอียนเห็นสมควรก็จะหาคนที่เลี้ยงให้ บอกเอียนว่าไม่อย่างทำแล้ว อย่างมีคนเลี้ยง เอียนก็จะหาให้ หลังจากที่มีคนเลี้ยงแล้ว เอียนก็จะหาคนใหม่เข้ามาทำงานแทน คนที่สามารถมีคนเลี้ยงได้โดยมีนายหน้าหาให้จะมีเฉพาะเด็กที่มีสังกัดอยู่เท่านั้น

ในบางครั้งก็มีคนเลี้ยงเพราะว่าถูกขะตาหรือสงสาร เลยทำการสงเสียให้เป็นรายเดือน อาจมีทั้งแขกประจำที่คุ้นเคยกันเลยเกิดถูกอกถูกใจ เลยส่งเงินมาให้ก็มี บางครั้งมีแขกมาจากกรุงเทพฯ ดิฉันส่งเงินมาให้เดือนละ 5,000 – 10,000 บาท เวลามาเลี้ยงรายก็มาหา

การเป็นเด็กเลี้ยง โดยการใช้ข้ออ้าง “การเสียสาว” ในกรณีนี้ จะทำการหลอกให้เสียหลงเชื่อว่าได้เด็กบริสุทธิ์ จะรับไปอุปการะ โดยจะมีหลายวิธี เช่น

อาจจะใช้ยานิตแคปซูลใส่เข้าไปเพื่อให้เหมือนมีเลือดไหลออกมา

ใช้สารบางชนิดทำให้เกิดความผิด หรือบีบรัดมากขึ้นกว่าเดิม

บางรายใช้เลือดไก่ ก็มีเช่นกัน (เลือดเป็นก้อนๆ)

และอีกหลายวิธีแล้วแต่จะเลือกมาใช้กัน

บทที่ 3

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์

กรณีศึกษา : น้องบอย

น้องบอย นักศึกษาชายระดับอนุปริญญา อายุ 20 ปี เคยทำงานอยู่ที่บาร์เกย์เป็นเวลาประมาณ 1 ปี (เป็นชายรักร่วมเพศ) ตอนนี้เลิกอาชีพนี้แล้ว จากการสัมภาษณ์และพูดคุยกับน้องบอย จึงทำให้เราทราบว่า ในกรณีของนักศึกษาต่างประเทศนี้ ไม่เพียงแต่ผู้หญิงเท่านั้นผู้ชายเองก็มีการค้าประเวณีเช่นกัน แต่ในส่วนของ จังหวัดเชียงราย บอยให้ข้อมูลว่า บาร์ที่เปิดให้แขกออฟเด็กได้มีเพียงที่เดียวเท่านั้น

โดยบอยได้เล่าถึงเรื่องของตนเองว่า เริ่มแรกก็ไม่คิดจะทำงานที่นั่น แต่เนื่องมาจากที่บ้านฐานะทางด้านการเงินไม่ค่อยดีนัก ตัวเองก็มีพี่น้องหลายคน พ่อกับแม่เป็นเกษตรกร จึงต้องเรียนหนังสือไปด้วยทำงานไปด้วยแรก ๆ ก็ทำงานเสิร์ฟอาหารในร้านอาหารทั่วไป แต่ค่าตอบแทนก็ไม่ค่อยดีนัก โดยได้ค่าแรงวันละ 60 บาท และค่าทิปต่างหากอีกนิดหน่อย แต่ต้องทำงานเหนื่อยมาก ซึ่งต้องเริ่มทำงานตั้งแต่ 5 โมงเย็น จนถึง 4 ทุ่ม กว่า จะเก็บของเสร็จและได้กลับบ้านก็ประมาณ 5 ทุ่ม ทำได้ประมาณ 2 -3 เดือนก็เลิกไป เพราะรายได้ไม่เพียงพอ กับรายจ่าย ไหนจะค่าหอพัก ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ อีก อีกทั้งมีปัญหาหระทางกับพนักงานคนอื่นจึงต้องมองหางานที่อื่น ลองทำงานที่ร้านอื่น ๆ ได้อีกประมาณ 1 - 2 เดือนก็ต้องเลิกไป ต่อมาได้มีโอกาสรู้จักกับเพื่อนต่างโรงเรียน ได้ชักชวนให้ไปทำงานที่บาร์แห่งหนึ่ง โดยได้ค่าแรงเดือนละ 2,000 บาท บอยเองก็คิดว่าไม่ต่างจากที่ทำงานเดิมเท่าไร เพราะงานเดิมก็ได้เงินเดือนประมาณ 2,000 บาท รายได้เองก็คงจะไม่ต่างเท่าไรที่ทำได้แต่ที่ตัดสินใจไปทำกับเพื่อนมีหลายเหตุผล คือ

เพื่อนที่มาชวนไปทำงานก็ทำงานอยู่ที่นั่นอยู่แล้วและบอกว่าได้ทิปดีมากถึงวันละ 100 - 200 บาท เพื่อนบอกว่าที่ทำงานมีแต่ผู้ชาย ซึ่งส่วนมากก็เป็นกระเทย (ลักเพศ) เหมือนกัน ทำให้บอยเองคิดว่าหากได้ทำงานกับคนที่มิอะไรเหมือนเหมือนกัน ก็คงเข้าใจกันดี คงไม่มีปัญหากับคนอื่นเหมือนที่ผ่านมาคงจะทำงานที่นี้ด้วยความสบายใจได้

บอยเองก็เคยได้ยินชื่อบาร์นี้มาก่อนแล้ว โดยคนเชียงรายทราบกันดีว่าที่นี่คือบาร์เกย์ แต่ลึกๆ ในใจเองก็อยากลองไปทำดูด้วยความ " อยากรู้ อยากลอง "

บาร์ที่บอยมาทำงานเป็นอาคารพาณิชย์สองคูหาอยู่กลางใจเมืองด้านหลังโรงแรมมีชื่อแห่งหนึ่งเป็นบาร์ ที่มีทั้งหมดสามชั้นและทุกๆ ชั้นถูกนำมาใช้ประโยชน์ในเชิงธุรกิจ ทางเข้าบาร์จะเป็นประตูเล็กๆ ทำจากไม้ ตกแต่งด้วยต้นไม้และของป่าจำนวนมาก เช่น รั้วไม้ รั้วเหล็ก รวมถึงเขากวางและเขาควายเป็นเนื่องจากทางเข้าบาร์เป็นตรอกเล็ก ๆ มีด ๆ จึงมีการตกแต่งด้วยหลอดนีออนที่เป็นสีโดยมากจะเน้นไปที่สีม่วง สีแดง และสีชมพู โดยว่ากันว่าไฟสีม่วงเป็นสัญลักษณ์ ของบาร์เกย์ โดยจะเป็นที่รู้จักกันในหมู่นักเที่ยว ในตอนกลางคืนบาร์จะเปิด

ให้บริการตั้งแต่เวลา 1 ทุ่มถึงตี 2 ด้านหน้าบาร์จะมีเด็กหนุ่มหน้าตาดีประมาณ 2 – 3 คนใส่สีขาวทั้งชุด นั่งอยู่ด้านหน้าร้านเหมือนพวกที่คอยเรียกแขกเข้าร้าน

เมื่อเข้าไปในร้าน เมื่อเดินเข้าไปในร้านจะพบกับบรรยากาศด้านใน เป็นห้องกว้างๆ ค่อนข้างมืดหลอดไฟที่ใช้เป็นสีแดงและชมพู พร้อมทั้งแขวนธงชาติต่างๆ เอาไว้มากมาย มีเวทีอยู่ตรงกลาง และบนเวทีมีเสาเหล็ก อยู่ 2 ต้นด้วยกัน รอบๆ เวทีก็จะมีไฟสปอร์ตไลท์และไฟกระพริบอยู่จำนวนมาก ด้านข้างจะเป็นโต๊ะสำหรับให้แขกนั่ง มีประมาณ 10 – 12 โต๊ะ ค่า Drink อยู่ที่ราคา 50 บาท ส่วนชั้นที่ 2 สำหรับแขก V.I.P ที่ชอบความสะดวกสบาย จะเป็นบรรยากาศแบบในผับคือ เปิดเพลงเบา ๆ แสงไฟสลัว ๆ สามารถมองลงมาเห็นชั้นที่ 1 เก้าอี้ที่นั่งเป็นโซฟา มีประมาณ 5 – 6 โต๊ะค่า Drink ราคาอยู่ที่ 80 บาท ส่วนชั้นที่ 3 จัดเป็นชั้นพิเศษจริงๆ เป็นห้องโชว์พิเศษ สามารถเลือกเด็กคนไหนก็ได้ 1 คู่ มาแสดงให้ดูสดๆ เลยทีเดียวโดยอาจจะเลือกเด็กผู้ชายกับเด็กผู้ชาย หรือชายกับหญิงหรือหญิงกับหญิงก็ได้โดยมีค่าบริการคือค่าตัวผู้แสดงคนละ 600 บาท ค่าห้อง 200 บาท ส่วนค่าเข้าชมนั้นฟรี??? (ถ้าเป็นผู้หญิงจะเลือกมาจากบาร์ข้างๆ ซึ่งเป็นบาร์ผู้หญิง เนื่องจากบาร์สองแห่งนี้อยู่ใกล้ๆ กันและเจ้าของเป็นคนคนเดียวกัน ว่ากันว่าเป็นชาวต่างชาติ)

การทำงานของบาร์แห่งนี้

เปิดร้านเวลา 19.00 น (พนักงานเสิร์ฟทุกคนต้องมาถึงแล้ว มาซักหักเงินเดือนคิดเป็นนาทึ)

มีเด็กที่ทำงานเสิร์ฟทั้งหมด 4 คนเป็นชายทั้งหมด

เวลา 21 00 น เริ่มทำการโชว์ ไปเรื่อยๆ มีการโชว์การร้องเต้น ระบายเปลื้องผ้า (การแสดงทุกชุดใช้นักแสดงชายล้วน) รวมถึงมีการแสดงพิเศษที่ชั้นสาม มีนักเต้นนักแสดงทั้งหมด 8 คนด้วยกันจะผลัดกันขึ้นเวทีโดยขึ้นเวทีครั้งละ 2 คนแสดงคู่ละ 2 เพลงและในขณะนี้เองหากแขกพอใจใครก็สามารถออกไปได้เลย ในบางรายอาจจะออกไปกับแขกแล้วกลับเข้ามาเพื่อหาแขกต่อก็มี ในบางรายสามารถหาแขกได้ถึง 2 – 3 คนในคืนเดียว

ค่าตอบแทนในการทำงาน

สำหรับพนักงานเสิร์ฟ ค่าตอบแทนรายเดือน 2,000 บาท ทิปที่ได้ทั้งหมดใน 1 คืนต้องนำมาบวกกันแล้วหารให้ทุกคน (พนักงานเสิร์ฟกับนักเต้นนักแสดง)

สำหรับนักแสดง ค่าตอบแทนรายเดือน 10,500 บาท (ขึ้นไปเต้นบนเวทีได้คืนละ 350 บาท)

ในกรณีที่มิแอกออฟ (พนักงานเสิร์ฟหรือนักเต้นนักแสดงก็ได้) ค่าออฟเด็ก 1,200 บาท ราคาจะเท่ากันหมดทุกคน และต้องหักให้กับทางร้าน 200 บาททุกครั้ง และก่อนออกไปต้องรายงานมาม่าซึ่งทุกครั้ง

เริ่มแรกจากการทำงานเป็นเด็กเสิร์ฟ บอยค่อนข้างพอใจกับรายได้ทีเดียว เพราะค่อนข้างเยอะกว่าที่ทำงานเดิมมากพอสมควร นอกเหนือจากเงินเดือน 2,000 บาทแล้วยังมีทิปอีกอย่างน้อยวันละ 100 บาท หลังจากทำงานไปสัก 1-2 เดือนบอยก็เริ่มรู้สึกว่าเงินที่ตนได้รับนั้นเมื่อเทียบกับคนอื่นๆที่เขาขึ้นไปเต้นแล้วมันช่างแตกต่างกันมาก ทำให้มีความรู้สึกอยากขึ้นไปเต้นบนเวที แต่เนื่องด้วยตัวเองก็รู้ดีอยู่แล้วว่าหากเป็นนักเต้นต้องให้แขกออฟได้ทุกคน ซึ่งต่างจากเด็กเสิร์ฟที่จะให้ออฟหรือไม่นั้นเขาไม่ได้บังคับ บอยเองก็ทำใจอยู่นาน

กล้าๆ กลัวๆ เหมือนกัน ในที่สุดในเดือนที่ 3 ในการทำงาน รุ่นพี่ที่ทำงานคนหนึ่งก็ลาออกไป เพื่อกลับไปอยู่บ้านเนื่องจากเป็นคนต่างจังหวัด ยังไม่ทันที่นำมาซึ่งจะต้องหาคนใหม่มาทำแทน ก็มีคนมาสมัครในทันที และแน่นอนเขาชื่อน้องบอย..

“ บอยเล่าถึงประสบการณ์แรกกับงานใหม่ว่า ตอนแรกที่เข้าไปทำเห็นเขาออฟเด็กกันก็รู้สึก ไม่ดีสิๆ ก็มีความรู้สึกต่อต้านบ้างแต่พออยู่ๆ ไปได้รู้จักคลุกคลีกับพวกเขาก็รู้สึกว่ามันเป็นเรื่องธรรมดา เพราะจากที่เคยกับทุกคน ทุกคนต่างก็มีเหตุผลแต่ก็เข้าใจดีว่าเหตุผลไม่ใช่สิ่งที่นำมาตัดสินถูกหรือผิดเพราะทุกคนต่างมีเหตุผลเป็นของตัวเองที่ต้องทำงานส่วนมากจะเหมือนกันที่เพื่อความอยู่รอดทั้งนั้น จึงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรในบางครั้งเวลาที่เรจะทำอะไรตามใจเรา เราก็ทำโดยที่ไม่ต้องการให้ใครมาตัดสินว่ามันถูกหรือผิด ไหนๆก็ไหนๆ แล้วเดินมาทางนี้แล้วก็ไม่เห็นว่ามีอะไรต้องเสีย.....”

เมื่อเข้าสู่การทำงานตรงนี้แล้วมีหลายๆอย่างที่เกิดขึ้นในชีวิตของบอย ในทางการเงินเขามีทุกอย่างที่เขาต้องการ หอพักที่ใหม่ที่ดีกว่าแต่ก่อน โทรศัพท์มือถือ สร้อยคอ สร้อยข้อมือ เกือบทุกอย่างที่เขาอยากได้ เขาก็หามาได้ด้วยตัวของเขาเอง เขาควรจะภูมิใจหรือเปล่า.. หรือเขามีความสุขจริงไหม? ในช่วงนั้นบอยมีความสุขมากเกี่ยวกับรายได้ที่เขาได้รับ สิ่งที่เขาเคยอยากได้เขาก็สามารถหามาได้และเริ่มเที่ยวเตร่กับเพื่อนที่ทำงานด้วยกัน เลิกงานตอนตีสองก็ไปเที่ยวด้วยกันต่ออีกจนถึงตี 5 ก็กลับไปนอนที่หอ ตอนเช้าเจ็ดโมงครึ่งก็ต้องตื่นไปโรงเรียน...และในที่สุดเมฆฝนที่ตั่งเค้ามาแต่ไกลก็เริ่มมาถึงตัวบอยเองโดยเริ่มรู้สึกได้ถึงความสุขความกังวลและความเดือดร้อนที่เขาเองก็ไม่เคยคาดคิดมาก่อน...

ภาวะความทุกข์ ทั้งด้านของร่างกาย จิตใจ และสังคม..

ผลกระทบทางด้านความเจ็บปวดทางร่างกายโดยตรง เพราะในการทำงานนั้นบอยไม่สามารถที่จะเลือกได้ว่าจะให้ใครเป็นลูกค้าโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่มาซื้อบริการส่วนใหญ่จะเป็นชาวต่างชาติ ลูกค้าดีๆ ก็มีคนที่สุภาพก็มีและบางคนก็เป็นพวกที่นิยมความรุนแรง ในบางครั้งในการรับแขกบางคนก็ถูกทำทารุณเหมือนกันแต่ก็ไม่ได้รุนแรงมากมายถึงขนาดต้องได้รับบาดเจ็บมากมาย แต่จากหลายๆ ครั้งที่ผ่านมา ทำให้ กลายเป็นคนเหมือนคนวิตกกังวล คือคิดมาก กลัวว่าจะถูกทำร้าย หรือถูกทารุณ ทำให้ถูกความวิตกกังวลและความกลัวกัดกินหัวใจ ไปทำงานแล้วรับแขกให้ผ่านไปวันๆ เท่านั้น เหมือนชีวิตต้องตกอยู่กับความเจ็บปวดกับความกลัว ทั้งกายและใจอยู่ตลอดโดยไม่สามารถคาดเดาได้ว่าในวันนี้ คืนนี้จะต้องพบกับอะไรบ้าง อาจปลอดภัยหรือได้รับความเจ็บปวดทรมาน

ผลกระทบทางด้านความเจ็บปวดทางร่างกายในทางอ้อม เนื่องจากต้องทำงานจนดึกและในบางวันก็ต้องรับแขก หรือบางวันก็ออกไปเที่ยวผับกับเพื่อนๆ ที่ทำงานด้วยกัน อีกทั้งยังต้องเรียนตอนเช้า ทำให้ร่างกายพักผ่อนไม่เพียงพอ จนเพื่อนที่เรียนด้วยกันทักว่าโทรมมาก ร่างกายก็ค่อนข้างอ่อนแอ และอ่อนเพลียมาก

ผลกระทบและความทุกข์ทางด้านสังคม

การถูกเอารัดเอาเปรียบจากนายจ้าง เช่น การหักเงินเดือนเมื่อเข้าทำงานสาย โดยหักเงินเดือนจากการเข้าสายชนิดที่เรียกว่านับเป็นนาที่ นอกจากนี้ยังมีการหักเงินเดือนหากมีการเดินโซ่วแล้วไม่สามารถขึ้นไป

เดินได้ ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม ไม่สบายหรือมีคนที่ยังงักเข้ามาที่ร้าน ก็จะต้องถูกหักเงินเดือนโดยหักจากรอบที่ต้องขึ้นเดินชดเชยรอบๆ ก็เอาเงินที่ต้องหักคูณด้วยรอบที่ขาดไป

การถูกเอาผิดเขาเปรียบจากผู้ให้บริการ ในบางครั้งก็ถูกผู้ให้บริการ เบี้ยวเงินเอาดื้อๆ ก็มีเหมือนกัน ในบางครั้งก็จ่ายเงินไม่ครบตามที่ตกลงก็มีเหมือนกัน

เพื่อนที่เคยคบกันอยู่เริ่มทำตัวห่างเหิน ไม่ค่อยพูดจาสนิทสนม หรือชวนไปไหนเหมือนแต่ก่อน เวลาทำงานกลุ่มก็ไม่มีใครอยากจะให้เข้ากลุ่มด้วยอาจเนื่องจากไม่มีเวลาค้นคว้าข้อมูล หรือไม่สามารถทำงานกลุ่มตามนัดได้ เพราะช่วงที่ว่างจากการเรียนในชั้นเรียนและยังไม่มีถึงเวลางาน เป็นช่วงที่บอยต้องการพักผ่อน รู้สึกน้อยใจเพื่อนๆ เหมือนกับว่าตัวเองอยู่คนเดียวเหงาและคิดมาก...

จากการทำงานแบบนี้เองทำให้เป็นอุปสรรคต่อการเรียน ทำให้เรียนหนังสือได้ไม่เต็มที่ ต้องแอบหลับในห้องเรียนตลอด อีกทั้งไม่มีเวลาทำการบ้าน การเรียนก็แย่ลง จนครูประจำวิชาต้องดักเตือนเกือบทุกวิชา ทำให้อาจารย์บางท่านมองเราว่าเป็นเด็กไม่ดีแต่ไม่สามารถอธิบายให้อาจารย์ทราบเหตุผลที่แท้จริงได้

ผลกระทบทางด้านจิตใจ

กลัวว่าจะเป็นโรคติดต่อ เพราะลูกค้าบางคนก็ไม่ชอบใส่ถุงยางอนามัย

คิดมากกลัวว่าเพื่อนจะรู้หรือเปล่า กลัวว่าหากเพื่อนรู้แล้วจะเอาเรื่องของตัวเองไปนินทา

กลัวว่าเมื่อเพื่อนรู้ก็จะรังเกียจไม่ยอมคบหาตนเป็นเพื่อนด้วย ตัวเองจะต้องอยู่คนเดียว

กลัวว่าหากครูหรืออาจารย์ที่โรงเรียนรู้เรื่องนี้เข้าจะทำให้ตัวเองจะต้องถูกไล่ออกกลายเป็นคนที่เรียนไม่จบ ต้องหมดอนาคตกลายเป็นคนไร้ค่า...

คิดอยู่เสมอว่าถ้าพ่อแม่ที่บ้านรู้จะเป็นอย่างไร พ่อกับแม่จะเสียใจขนาดไหน..คิดแล้วก็อยากร้องไห้ เป็นเหมือนคนที่ต้องวิ่งหนีจากความจริง ต้องคอยปกปิดตนเองอยู่ตลอดเวลา กลัวว่าหากพ่อแม่รู้จะไม่ยอมให้ตัวเองได้เรียนอีกต่อไป

หลังจากที่ต้องทนทรมานอยู่กับความเจ็บปวดทางร่างกายและจิตใจต้องอยู่กับความหวาดกลัวและวิตกกังวล บอย ก็ได้ตัดสินใจลาออกจากงานที่ทำอยู่ หันกลับมาเรียนหนังสือให้เต็มที่เหมือนแต่ก่อน เพื่อจะได้กลับตัวเป็นคนที่ดีของคุณพ่อคุณแม่ และจะได้หลุดพ้นจากวงจรอุบาทว์แต่อะไรเป็นสิ่งที่ทำให้บอยตัดสินใจเลิกทำงานนี้ทั้งที่ค่าตอบแทนก็สูง.....

อะไรที่เป็นเหตุผลที่ทำให้ตัดสินใจเลิกทำงาน บอยบอกว่า เหตุที่เลิกก็เพราะคิดว่าไม่อยากทุกขใจอีกต่อไป ตลอดเวลาที่ผ่านมารู้สึกว่า กลัวไปหมด.. กลัวทุกสิ่งทุกอย่าง กลัวสายตามคนอื่นที่มอง กลัวเพื่อนจะรู้ กลัวครูอาจารย์จะรู้แล้วต้องถูกไล่ออก และไม่อยากจะให้พ่อกับแม่ต้องเสียใจ ไม่อยากให้ท่านต้องอายใครที่มีลูกอย่างเรา"

กับคำถามที่ว่า เมื่อเลิกงานที่บาร์แล้วกลับไปทำงานเสิร์ฟแบบเดิมเงินเดือนก็ได้น้อยกว่าตั้งเยอะทำไมยังไป ถึงถึงเงินตรานั้นมาได้ บอยให้เหตุผลว่า "ทุกอย่างที่เคยต้องการก็ได้หมดแล้ว ตอนนี้ถ้าถามว่าที่ได้มากับที่เสียไปมันคุ้มกันมั้ย บอกได้เลยว่าไม่ บางสิ่งบางอย่างมันก็หาซื้อคืนกลับมาด้วยเงินไม่ได้ คนอื่นเขาเฝ้า

ได้เหมือนกันแถมยังสามารถยืดอกบอกกับคนอื่นได้อย่างภูมิใจ ว่าหามาได้ด้วยน้ำพักน้ำแรง บอยเองก็อยากมีวันนั้นเหมือนกัน เรื่องเงินไม่เป็นไร ตอนนั้นก็เลิกเที่ยวแล้วคิดว่าตัวเองในตอนนี้อยู่จกค่าของเงินและรู้จักคิดแล้ว”

ความช่วยเหลือจากหน่วยงานต่างๆ

ในช่วงระยะเวลาที่เข้าทำงานในบาร์เกย์นั้น สิ่งที่บอยได้รับความช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐก็คือ

“มีสาธารณสุขจังหวัดมาทำการตรวจสุขภาพให้พนักงานทุกคนในบ้านทุกๆ 6 เดือน แล้วนอกจากนี้ก็ยังมีการแจกถุงยางอนามัยและเป็นสิ่งเดียวที่ได้รับจากภาครัฐเท่าที่บอยจำได้”

ในช่วงระยะเวลาที่เข้าทำงานในบาร์เกย์นั้น บอยมีความคิดว่าอยากได้รับความช่วยเหลือจากหน่วยงาน ต่าง ๆ ที่มาช่วยแนะนำหรือชี้แนะในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

“อยากให้มีการอบรมให้ความรู้กับพนักงานภายในผับ บาร์ทุกแห่งในเรื่องของโรคติดต่อ “

“อยากให้มีการสอนภาษาอังกฤษด้วย เพราะลูกค้าส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติ บางครั้งก็สื่อสารกันไม่ค่อยรู้เรื่องในบางทีก็ถูกลูกค้าเขาเปรียบเปรยอยากให้มีหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งที่เข้ามาช่วยตรงนี้ “

“อยากให้มีการกำหนดค่าแรงขั้นต่ำในการทำงานของนักศึกษาที่ยังไม่จบการศึกษาแต่ต้องทำงานไปด้วยเรียนไปด้วย “

“ ไม่อยากให้นายจ้างหักเงินเดือนที่มากเกินไปจนบางครั้งดูเหมือนการเอาเปรียบลูกจ้าง ถ้าจะหักเงินเดือนก็อยากให้มีความยุติธรรมบ้าง..”

กรณีศึกษา : น้องป๊อป

น้องป๊อป นักศึกษาระดับอนุปริญญาอายุ 21 ปี ไม่ได้เป็นผู้ค้าประเวณีแต่เป็นเด็กเลี้ยงของ เจ้าของบาร์มีชื่อแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงรายซึ่งเป็นผู้อยู่เบื้องหลังการค้าประเวณีของนักศึกษาหญิง และน้องป๊อปเป็นผู้เกี่ยวกับเรื่องนี้โดยตรง เพราะเป็นคนชักชวนเพื่อนหญิงและคนอื่น ๆ เข้ามาสู่วงจรนี้

น้องป๊อปเป็นคนจังหวัดพะเยามาแต่กำเนิด มีพี่น้อง 3 คน ทุกคนเป็นผู้หญิง ป๊อปเป็นลูกคนกลาง พี่สาวคนโตอายุ 26 ปี ป๊อปเองอายุ 21 ปี ส่วนน้องสาวอายุ 18 ปี เนื่องจากเป็นลูกผู้หญิงทุกคนพ่อจึงรักและหวงมากเป็นพิเศษ ทำให้ไม่ค่อยได้ออกไปเที่ยวที่ไหน และเนื่องจากที่บ้านมีฐานะปานกลาง พ่อกับแม่จึงไม่ค่อยมีโอกาสซื้อหาสิ่งต่าง ๆ ที่ลูกสาวอยากได้มาตอบสนองความต้องการของลูกได้ดีเท่าที่ควร ความต้องการด้านวัตถุสิ่งของยังคงมีอยู่ในใจของเด็กสาวทั้ง 3 เมื่อได้เข้าศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นป๊อปจึงเดินทางเข้าสู่จังหวัดเชียงรายเพื่อเข้าศึกษาต่อในระดับ ป.ว.ช. ที่จังหวัดเชียงรายจึงต้องมาอยู่หอพัก จากที่ผ่านมาก็ไม่เคยได้ออกไปเที่ยวที่ไหน หรือได้ในสิ่งที่ต้องการจึงทำให้เป็นเด็กที่เที่ยวเก่ง และใช้เงินอย่างไม่รู้จักคิด จนในวันหนึ่งที่สาวของป๊อปได้คบหากับผู้ชายคนหนึ่งที่มีฐานะค่อนข้างดีมาก และผู้ชายคนนั้นคือน้องชายเหี้ย คนที่รับเลี้ยงดูน้องป๊อปอยู่ในปัจจุบัน พี่สาวของป๊อป คบหาผู้ชายคนนี้อยู่นานพอสมควร เมื่อเป็นที่รู้จักมักคุ้นกันดีแล้วต่อมาไม่นานก็ได้มีโอกาสออกไปทานข้าวด้วยกัน และได้พบกับเหี้ย ซึ่งน้องป๊อปทราบต่อมากภายหลังว่าเหี้ยเป็นเจ้าของ

ผ้าที่มีชื่อแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงราย เนื่องจากตนเองเป็นคนชอบเที่ยว จึงคุยกับเฮียถูกคอ หลังจากนั้นน้องป๊อปก็ได้มีโอกาสไปเที่ยวผ้าของเฮียบ่อย ๆ และเฮียไม่เคยคิดค่าใช้จ่ายใด ๆ กับน้องป๊อปเลย ในบางครั้งก็พาเพื่อนไปหลายคนเฮียก็ต้อนรับขับสู้อย่างดี ทำให้รู้สึกสนิทสนมชอบพอกัน ในช่วงนั้นเองน้องป๊อปก็พอจะทราบข่าวว่าเฮียมีธุรกิจค้าสาวอยู่ด้วยแต่ก็เฉย ๆ ไม่ได้คิดอะไรมาก แต่ก็รู้ว่าเฮียเขาก็ชอบตนเองอยู่

จนกระทั่งวันหนึ่ง พี่สาวน้องป๊อปมาบอกว่าเฮียชอบป๊อปมาก และอยากเป็นคนดูแลส่งเสียให้เรียนจบ ป๊อปเองก็รู้ว่าเฮียเองก็มีภรรยาอยู่แล้ว ซึ่งภรรยาเฮียเองอยู่ที่กรุงเทพฯ ส่วนเฮียอยู่ที่เชียงรายเพื่อดูแลธุรกิจ และก็ยังรู้ว่าเฮียเองก็มีคนที่เฮียดูแลส่งเสียอยู่แล้ว 2-3 คน ป๊อปคิดอยู่เป็นเวลานานในที่สุดก็ตัดสินใจได้ และในคืนหนึ่งป๊อปก็ตัดสินใจไปพบตามนัดกับเฮีย โดยมีพี่สาวส่งไปหาเฮีย ในคืนนั้นพี่สาวก็ให้ป๊อปกินยา (เชื่อว่าเป็นยา Love ที่ใช้กระตุ้นความรู้สึกทางเพศเป็นอย่างดี) หลังจากนั้นตอนเช้าของวันต่อมาป๊อปตื่นขึ้นมาแต่ไม่พบเฮีย คิดอยู่ในใจว่าเฮียคงไปแล้ว หันไปดูนาฬิกาก็เกือบ 10 โมงเช้า มองไปรอบ ๆ ตัวพบแต่เงิน 10,000 บาท พร้อมกับจดหมายหนึ่งฉบับ ใจความว่า “เฮียไปก่อนนะมีธุระต้องทำ วันเสาร์จะไปหาที่อาหารที่เมนต์ ป๊อปให้ข้อมูลอีกว่า “ตอนที่มาอยู่กันเฮียก็ไม่ได้คิดอะไรมาก เพราะไม่ได้บริสุทธิ์อะไรมาก่อนแรก ๆ ก็ยอมรับว่าอยากได้อะไรก็มี เหมือนกับคนอื่น สร้อยคอ...แหวน...โทรศัพท์...เสื้อผ้าดี ๆ เฮียก็ซื้อให้ทุกอย่าง บางครั้งก็คิดเหมือนกันว่าทุกวันนี้เราอยู่กับเฮียก็เพราะเงิน ถ้าวันหนึ่งเฮียไม่ได้ให้เงินเราไว้ใช้เหมือนที่เคย ก็ไม่รู้ว่าจะอยู่กับเฮียอีกหรือเปล่า เพราะยอมรับว่าไม่อยู่ด้วยกันด้วยความรัก รู้สึกว่าเขาเป็นคนที่คอยดูแลเรามากกว่า เฮียเป็นคนที่อบอุ่นมาก “

จากวันนั้น ป๊อปก็คบกับเฮียเรื่อย ๆ เฮียก็ดูแลทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นค่าหอพัก ค่าเทอม ค่าเรียน ค่าใช้จ่าย โดยเฮียให้เงินน้องป๊อปไว้ใช้จ่ายเดือนละ 10,000 บาท นอกจากนั้นยังซื้อสร้อย แหวน และโทรศัพท์มือถือ น้องป๊อปเองยอมรับว่าหลังจากมีเฮียเข้ามาในชีวิตแล้วทุกอย่างก็ดีขึ้น มีเงินใช้ มีสร้อย มีโทรศัพท์ มีเสื้อผ้าดี ๆ ใส่ และเฮียยังพาไปซื้อป้องกันทุกเดือนด้วย

ถ้าถามว่าในอนาคตจะแต่งงานกับเฮียหรือเปล่า คงจะตอบว่า..ไม่ เพราะว่าไม่ได้คิดไปไกลขนาดนั้น เฮียเองก็มีแฟนเหมือนป๊อปอีก 3 คน และ 3 คนนี้เฮียก็ต้องส่งเสียทุกคน อีกอย่างเฮียเองก็มีชื่อใหญ่อยู่แล้วในบางครั้งเวลาที่อยู่กับเฮียเขาก็รู้สึกที่ไม่สบายใจและเกิดความทุกข์ เช่นเดียวกันกับเวลาที่เห็นพี่ปี (แฟนเฮียอีกคน) เวลาที่เขาออกเฮีย พี่ปีก็ผินเหมือนกัน แต่ก็ต้องทำอย่างนั้น “

มีคนเคยพูดว่า “ไม่มีของฟรีอยู่ในโลกนี้ เพราะทุกอย่างที่ให้ฟรีย่อมมีจุดประสงค์ของมัน “ เมื่อป๊อปพาเพื่อนไปเที่ยวผ้าเฮีย เฮียก็มักจะเข้ามาพูดคุยหยอกล้อกับเพื่อน ๆ จนสนิทสนมกับเพื่อนป๊อปหลายคน และเพื่อนป๊อปส่วนมากเป็นผู้หญิงหน้าตาดี และชอบเที่ยวเหมือนกัน เฮียจึงบอกให้ป๊อปลองถามเพื่อนดูว่า มีใครสนใจ Work งาน กับเฮียไหม โดยเฮียกำชับว่า ให้สกรีนเพื่อนให้ดีก่อนถาม ให้เลือกเฉพาะคนที่คิดว่าเข้าข่ายและเหมาะจะทำงานเป็นเด็ก Work ของเฮีย

ในหมู่เพื่อน ๆ ที่เต็มไปด้วยความต้องการ และการเที่ยวเป็นชีวิตจิตใจ โหนเลยจะปฏิเสธ บางคนก็ตกลงโดยง่ายดาย ส่วนบางคนก็ปฏิเสธเสียงแข็ง แต่ก็ไม่เป็นไร เมื่อไม่ทำก็ไม่เป็นไร ก็เป็นเพื่อนกินเพื่อนเที่ยวกันไป โดยป๊อปมักจะพูดกับเพื่อนว่า “ลอง Work ดูมัยเงินดีนะ ก็เหมือนนอนกับแฟนนั่นแหละ แต่นั่นนะ

เงินก็ไม่ได้ เจ็บตัวฟรี และทำเหมือนกับเป็นเรื่องธรรมดา" ทำให้ตัวเองที่เคยมองว่ามันไม่ดี เลยเห็นเป็นเรื่องธรรมดาไปด้วย จนในที่สุด ก็หลวมตัวเข้าสู่วงจร

ในการชักจูงจากเพื่อนถึงเพื่อน เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้หญิงจำนวนมากหลวมตัวเข้ามาสู่วงจร นั้นคงเป็นเพราะพวกเขาเป็นเพื่อนกัน เห็นในสิ่งเดียวกัน พูดภาษาเดียวกัน และเข้าใจในสิ่งเดียวกัน จึงไม่ใช่เรื่องยากที่พวกเขาจะเดินทางผิดเหมือนกัน อาจเป็นเพราะการที่พวกเขามีทัศนคติที่ผิดๆ มองว่ามันเป็นเรื่องธรรมดา ปิอบให้ข้อมูลทั้งท้ายว่า

"ถ้าให้เลิกกับเฮีย ก็คิดว่าสักวันหนึ่งต้องเลิกกับเฮียอยู่แล้วเมื่อได้ทำงานหรือโตขึ้นกว่านี้ คงจะมีทางไปที่ดีกว่านี้ เราเองก็เชื่อว่าอะไรจะดี แต่ตอนนี้ยอมรับว่าติดนิสัยใช้เงินมาก ถ้าให้อยู่แบบธรรมดาที่อยู่ได้ แต่เที่ยวมากเงินไม่ค่อยพอใช้แต่ก็รู้ว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่แต่ตอนนี้ยังไม่มีทางเลือก และในสิ่งที่ทำก็ไม่ได้คิดว่ามันเลวร้ายอะไร ใคร ๆ เขาก็เป็นอย่างเราตั้งมากมาย เลยไม่เคยรู้สึกว่ามีอะไรทุกข์อะไร ทุกวันนี้ก็อยู่สุขสบายดีทุกอย่าง

ที่โรงเรียนอาจารย์ประจำชั้นก็รู้ว่าเป็นแฟนกับเฮียก็ไม่ว่าอะไร แต่กับเพื่อน ๆ ทุกคนก็ชอบเฮียกัน เพราะไปเที่ยวด้วยกันบ่อย ๆ เดียวนี้ได้เป็นแฟนเสียถือว่าเป็นคนมีหน้ามีตา ใคร ๆ เขาก็ยอมรับทั้งนั้น ไม่มีใครรังเกียจเหมือนแต่ก่อน สมัยนี้คิดว่าไม่มีใครสนใจใครหรอก "

การส่งผ่านข้อมูลจากเพื่อนถึงเพื่อนสู่วงจรค้าประเวณี

จากข้อมูลที่ได้ศึกษาไปแล้วนั้น หลายคนอาจมองว่าเหตุการณ์เรื่องราวที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเพียงเสี้ยวของชีวิตหนึ่งของคนในสังคมปกติที่ดำเนินไปเพื่อความอยู่รอดซึ่งทุกคนต่างก็มีวิธีของตนเอง เพียงแต่ใครจะหยิบยกเอาความเด่นหรือแนวทางที่ตนคิดว่าจะใช้เป็นเครื่องมือในการทำมาหาเลี้ยงชีพเท่านั้น

ในความเป็นจริงของชีวิตเด็กสาวที่ยังศึกษาไม่ถึงครึ่งของชีวิตความเป็นคน ที่ต้องเรียนรู้ชีวิตอันที่รู้สาว และทำสายเถาะแห่งวัยอิสระก้าวสู่โชครวนของเงินตราที่ใช้ผูกพัน ให้อยู่ในสังกัดของผู้ชายที่มากประสบการณ์แห่งเล่ห์เหลี่ยมเงินทอง

การจนด้วยโอกาสของทางเลือกในการทำงานส่งผลเสียตนเองของบอย ซึ่งอาจเหมือนกับเด็กต่างจังหวัดเข้าไปศึกษาต่อในเมืองหลวง หรือเด็กจากต่างอำเภอที่เดินทางไปศึกษาต่อในเมืองใหญ่ จากพื้นฐานครอบครัวที่มีอาชีพรับจ้างทั่วไปหรืออาชีพเกษตรกรรมนั้นคงไม่สามารถได้รับการส่งเสริมให้ใช้ชีวิตในเมืองใหญ่อย่างสุขสบาย เนื่องจากค่าครองชีพสูงเด็กเหล่านี้จึงต้องหาทางอยู่รอดเพื่อเรียนให้จบ เพื่อกลับสู่ภูมิลำเนาได้อย่างสง่างามพอแม้ไม่ต้องอาศัยเพื่อนบ้าน

มีนักเรียนนักศึกษาเป็นจำนวนมากถึงร้อยละ 60 ในจำนวนกว่า 2,500 คน ของวิทยาลัยแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงราย ที่นักเรียนนักศึกษาเหล่านี้ต้องทำงานหารายได้พิเศษระหว่างเรียน ในจำนวนเหล่านี้ที่ผู้วิจัยพบจากการสอบถามและได้รับคำชี้แนะจากเพื่อน ๆ นักเรียน นักศึกษาด้วยกันบอกต่อที่สามารถเปิดเผยได้ เช่น เป็นพนักงานประจำอยู่ที่คลินิกทั่วเชียงราย พนักงานขายในตลาดกลางคืน กลางเมืองเชียงราย พนักงานเชียร์เบียร์ และพนักงานเสิร์ฟตามสถานบันเทิงต่าง ๆ ซึ่งต้องแต่งตัวโป๊เปิดไหล่ กระโปรงสั้นตามแต่บริษัทเป๊อริยี่ห้อ นั้น ๆ จะออกแบบให้แขกที่พบเห็นสะดุดตา และอีกหลายคนที่ไม่สามารถเปิดเผยได้แต่จะรู้กันที่สนิท

จากสถานภาพของความเป็นเพื่อนที่สนิทกันนี้เป็นเครื่องมืออย่างดีในการชักชวนวัยรุ่น จากเพื่อนถึงเพื่อน จากที่สู้นอง เข้าสู่ วงจรของการค้าประเวณี ในวัยเรียน

บอยเองก็เหมือนเช่นเด็กอื่น ๆ โดยเริ่มทำงานพิเศษเพื่อหารายได้ระหว่างเรียน โดยการเป็นพนักงานเสิร์ฟในสถานบันเทิง ต่อมาเข้าสู่อาชีพค้าประเวณีด้วยการชักนำของเพื่อน ๆ ประกอบกับรายได้งามมีคนรอต่อแถวจำนวนมากจึงตัดสินใจตกลงทันทีด้วยชีวิตที่อยู่ตามลำพังในเมืองใหญ่ จึงมีเพื่อนเท่านั้นที่ปรึกษาและเข้าใจจึงกระโจนเข้าสู่วงการค้าประเวณีเต็มตัว

จะเห็นได้ว่าการเลือกตัดสินใจของบอย ขาดการยั้งคิดด้วยเหตุด้วยผลถึงความเสี่ยงชีวิตและผลเสียอื่น ๆ จะตามมา เช่น ชื่อเสียง เกียรติยศ ความสำเร็จของการศึกษา ความมีศักดิ์ศรี และความสง่างามของชีวิต ภายภาคหน้า บอยขาดผู้มีความรู้ ผู้ใหญ่ หรือหน่วยงานใด ๆ แม้แต่สถานศึกษาในการให้ข้อคิดข้อควรตระหนักถึงผลของการกระทำก่อนที่จะสายเกินไป สถานศึกษาที่รับผิดชอบเฉพาะผลการเรียนและความประพฤติของนักเรียน นักศึกษาเฉพาะเวลาที่อยู่ในสถานศึกษาเท่านั้นและไม่ สนใจเรื่องราวที่กำลังจะเกิดหรือเกิดขึ้นกับศิษย์ที่ใช้ชีวิตภายนอกสถานศึกษาคอยดำเนินผลการเรียนแต่ไม่มองที่ต้นเหตุและศึกษาชีวิต นักเรียนในที่ปรึกษาอย่างลึกซึ้งเพื่อหาทางแก้ไขต่อไป

หน่วยงานของรัฐด้านสุขภาพ ให้การดูแลเอาใจใส่พนักงานสถานบันเทิงน้อยกว่าที่ควรจะเป็น โดยลืมหักการศึกษาด้านกระบวนการคิดป้องกันสุขภาพแก่แรงงานกลุ่มเสี่ยงเหล่านี้ ปัญหาการแพร่เชื้อ HIV และโรคทางเพศสัมพันธ์ จึงไม่หมดไปจากสังคม

หน่วยงานของรัฐด้านสวัสดิการแรงงานไม่มีมาตรการคุ้มครองแรงงานเด็กเหล่านี้อย่างทั่วถึง มองไม่เห็นถึงการเอาเปรียบแรงงานและรายได้พนักงานยังพบได้ทั่วไปในปัจจุบัน และเชื่อว่ายังคงมีต่อไปอีกยาวนาน นอกจากนี้ควรส่งเสริมความรู้และทักษะต่าง ๆ แก่คนอาชีพกลางคืนเหล่านี้ เพื่อการพัฒนาตนเองไปสู่ชีวิตที่ดีกว่าต่อไป

หน่วยงานของรัฐที่ดูแลด้านการบำบัดทุกข์บำรุงสุขราษฎร ดูแลด้านการจัดระเบียบสังคม ไม่มีมาตรการที่แน่ชัด ในการแก้ปัญหาการทำงานของเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี ทำงานหารายได้พิเศษ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การทำงานในสถานบันเทิงที่ต้องแต่งกายโป๊ ตามแบบฟอร์มของสถานบันเทิงเพื่อล่อใจลูกค้า สิ่งเหล่านี้เป็นมูลเหตุพื้นฐานที่ชักนำให้เยาวชนเหล่านี้เห็นการค้าประเวณีเป็นเรื่องปกติธรรมดาการเข้าสู่วงจรนี้จึงง่ายกว่าที่คิดและอาจเป็นแบบนี้เรื่อยไปจากรุ่นสู่รุ่น

โชคที่บอยตัดสินใจออกจากวงการ ตั้งใจเล่าเรียนให้จบการศึกษาก่อนที่ชีวิตจะสายเกินไป คงเหลือไว้เพียงอดีต และชีวิตวัยรุ่นที่ขาดหายไป

ภาพชีวิต

ชีวิตของป๊อป พอจะสรุปได้ถึงแนวทางการใช้ชีวิตของวัยรุ่นปัจจุบันว่าเด็กวัยรุ่นที่ ตั้งใจไม่หาความรู้จนจบการศึกษาเพื่ออนาคตที่ดีในวันข้างหน้าเป็นเกียรติกวักควักกระดูก และการแต่งงานมีครอบครัวที่อบอุ่นมีชีวิตอย่างสง่างามนั้น หาได้ยากยิ่ง

จากกระบวนการชักนำจากเพื่อนสู่เพื่อน ประกอบกับความต้องการด้านวัตถุของเด็กสาวที่เข้าใช้ชีวิตในเมืองใหญ่เป็นเหตุผลใหญ่จนลืมนึกถึงศักดิ์ศรีความเป็นคนและการกดขี่เอารัดเอาเปรียบทางเพศ

ความสนิทสนมความเข้าใจระหว่างเพื่อนที่คบหากันนานทำให้รู้ใจและมองเรื่องการคบเพื่อนชายจนสนิทถึงขั้นใช้ชีวิตอยู่ในหอพักร่วมกันชั้นที่สามมี-ภรรยา เป็นเรื่องปกติธรรมดา ในหมู่บ้าน ชั่วคราว โอกาสในการชักนำเข้าสู่วงการเป็นเด็ก Work จึงไม่ยาก

ดังนั้นจึงพอมองเห็นว่าหน่วยงานของรัฐ ด้านการจัดการศึกษาและการจัดระเบียบสังคม ยังเข้าไม่ถึงกลุ่มนักเรียน นักศึกษาทั้งมีพฤติกรรมดังกล่าว หรืออาจไม่มีมาตรการใด ๆ มาจัดการกรณีดังกล่าว การรู้เห็นเป็นใจของเจ้าของกิจการหอพักที่หวังเพียงเงินค่าเช่าหอพัก จนลืมนึกถึงคุณธรรม จริยธรรม ไม่ปฏิบัติตามระเบียบว่าด้วยกิจการหอพักนักเรียนนักศึกษาประกอบกับการไม่ใส่ใจหรือละเลยจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจากภาครัฐ

บุคลากรครู ในสถาบันการศึกษาให้ความสนใจเฉพาะผลการเรียนและพฤติกรรมเฉพาะที่พบได้ในเฉพาะช่วงเวลาที่ใช้ชีวิตอยู่ภายในสถานศึกษาเท่านั้น อาจารย์ที่ปรึกษาบางคนกลับรับรู้แล้วมองเห็นเป็นเรื่องราวธรรมดาเพียงแต่รับรู้และรับฟังข้อมูลแล้วมองเป็นเรื่องส่วนตัวของเด็กไป อย่างกรณีของป๊อป นั้น อาจารย์ที่ปรึกษาทราบดีทุกเรื่องที่เป็นไปเกี่ยวกับป๊อป แต่มองเป็นเรื่องปกติเป็นเรื่องส่วนตัว ไม่ห้ามปรามหรือให้ข้อคิด กลับมองว่าดีแล้วที่ทำให้มีสภาพคล่องในการดำรงชีวิต มีคนส่งเสริม ไม่เดือดร้อนทางบ้าน

สถานศึกษารับรู้ว่ามีการฉ้อโกงเกิดขึ้นกับนักเรียนนักศึกษาจริง แต่ไม่มีมาตรการเชิงลึกใน ตัวตนของนักเรียนนักศึกษาเหล่านี้ว่าเป็นใครบ้าง เพื่อดึงนักเรียนนักศึกษาเหล่านี้มาอบรมสั่งสอนให้ข้อคิด และแนวทางการประพฤติปฏิบัติที่ อยู่ในครรลองที่สังคมยอมรับได้ โดยชี้ให้เห็นถึงสังคมในอนาคตที่นักเรียนนักศึกษาคนนั้น ๆ จะต้องประสบพบเจอ โดยมีผลของอดีตเป็นตัวจุดรั้งความก้าวหน้าในหน้าที่การงานและสังคม

พฤติกรรมเลียนแบบจากภาพตามสื่อต่าง ๆ ที่วัยรุ่นพบ เช่น ภาพใน Music video เพลงต่าง ๆ สื่อไปในทางรักใคร่ชู้สาว ถือเป็นเรื่องล่อใจอย่างหนึ่งตัวแปรที่ทำให้วัยรุ่นมองการอยู่ร่วมกับเพศตรงข้ามชั้นสามมี-ภรรยา ในหอพัก เป็นเรื่องธรรมดาเป็นเหตุการณ์ที่พูดคุยเป็นปกติในกลุ่มเพื่อนสนิท ประกอบกับอยู่ห่างไกลผู้ปกครองโอกาสที่จะได้รับคำปรึกษาจากผู้ปกครองไม่มี เพื่อนคือคูคิดที่ดีที่สุดของวัยรุ่นเหล่านี้ประกอบกับการรับข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อต่าง ๆ ที่มีเนื้อหาไปในทางรักใคร่หรือการมีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งกับคนรัก ทำให้กลุ่มวัยรุ่นเกิดพฤติกรรมเลียนแบบและมีแนวความคิดที่คล้าย ๆ กันในกลุ่มสังคมเดียวกัน ดังนั้นการตัดสินใจเข้าสู่การค้าประเวณี มีความเป็นไปได้ง่ายขึ้น

ค่านิยมด้านแฟชั่นตามยุคสมัย ทำให้วัยรุ่นอยากได้ อยากมี ซึ่งเป็นสิ่งที่ทุกคนคิดได้ แต่วิธีการให้ได้มาซึ่งสิ่งที่อยากได้เหล่านั้น แต่ละคนมีต่างวิธี แต่วัยรุ่นจนความคิดที่และโอกาสในการทำงาน จึงเห็นสมควรในเรื่องการค้าประเวณี โดยลืมนึกถึงปัญหาที่อาจเกิดขึ้นตามมาในอนาคต เช่น ความลำบากใจในสถานภาพสมรส บทบาทของภรรยา บทบาทความเป็นแม่ และการเข้าทำงานในสถานประกอบการต่าง ๆ หรือการอยู่ร่วมในสังคมที่อาจพบเจอบุคคลที่เคยใช้บริการมาก่อน